

GÉCZI JÁNOS

21 rovinj

1. nap (1993. július 17.): a józsef attila-út (584 km), 122 sor
2. nap (1993. július 18.): a tengerig futó terasz, 54 sor
3. nap (1993. július 19.): az esernyőfaliget, 76 sor
4. nap (1993. július 20.): a főpap makettje, 93 sor
5. nap (1993. július 21.): lassú öböl, 68 sor
6. nap (1993. július 22.): a hegyfalu fehér szele, 153 sor
7. nap (1993. július 23.): gyöngy tele napsütéssel, 48 sor
8. nap (1993. július 24.): magnéziumoxid alkony és, 74 sor
9. nap (1993. július 25.): tizedik fény kőszófejtés, 62 sor
10. nap (1993. július 26.): jódvörös, 57 sor
11. nap (1993. július 27.): élet lenvers, 60 sor
12. nap (1993. július 28.): a monoton sziget, 49 sor
13. nap (1993. július 29.): ötvenkilenc, 59 sor
14. nap (1993. július 30.): foncsórán borges vagy, 64 sor
15. nap (1993. július 31.): tart tovább majd pedig nélküle, 62 sor
16. nap (1993. augusztus 1.): megtörténik, 76 sor
17. nap (1993. augusztus 2.): odább elnézik a jövőidőből, 80 sor
18. nap (1993. augusztus 3.): angolkeringő például opus magnum, 66 sor
19. nap (1993. augusztus 4.): benne vagy és szabad, 69 sor
20. nap (1993. augusztus 5.): így távolít távolodik, 95 sor
21. nap (1993. augusztus 6.): j. a. vissza tarvision át (695 km), 104 + 1 sor

(E. P. a halottak szigetén, közjáték, 4 sor)

huszonegyszer idéztelek

annyiszor loptalak vissza s törtelek a versbe

mint aranyszálat a hímzéssel kiemelve

mint kötelen sírt kéktulipánnal

1. nap (1993. július 17.): a józsef attila-út (584 km), 122 sor

aztán

estvéig elindulsz

testes július

a nap huszonegy húszkor tűnik el

ezt a lebukást nem várod meg

vágysz a tengerre a tenger kéklúgjára

amely átmos

minthogy teljes évig az indulásra vágytál

az indulásban az egész év benne van

ahogy besötétedik
 valahol készthely és rédics között
 – erre van nyolcvan kilométered –
 bekapcsolod a magnetofont
 hallgatni kezded az összjózsefattilát
 zuhog
 váltakozva nagyszemű eső a jéggel
 az elemi szörgoskodást hallhatod
 vízcseppek dobolnak puha ujjakkal a karosszérián
 némán villámlik fenyegetőzik valamelyik isten
 meg-megcsúsznak a kerekék
 száguldasz tovább
 békák ugrálnak a vízfényes aszfalton
 baglyok gubbasztanak a keskeny hidak alatt
 kívüled senki nem megy az adriára
 állapítod meg a szívemben egy átlátszó
 oroszlán élnél s ekkor sajnálsz
 először
 amiért a dohányzásról negyvennyolc napja leszoktál
 erről is csupán leszokó vagy
 vagy harmadában negyedében mindenről
 vörösborkról képzelsz ezt-azt
 a tejescsöcsű asszonykákéról
 visszakapcsolsz ötösből hármashoz
 a dombos úton megesik mással is
 vakarod átfült derekadat
 ahogy a villám kíváj egy vadkörtefányi mondatot
 az éjféle tájból muraszombat alatt
 kazettát cserélsz
 a szürrealista verseknek vége
 a sutaszimbolista ady-utánzatoknak
 hallgatod a rég holt színészeket
 visszassuttognak vagy -rikácsolnak a másik világból
 egy-egy versidőnyi hang maradt belőlük
 van kinek ennyi elég az öröklétre
 de hogy az öröklét milyen arról szó ne essék
 oda-visszatekerhetsz
 némelyiket négyszer mást van hogy kétszer
 a forró szavaknál itt-ott szívesen kilépnél
 huzatolnál egy jelző teraszán
 mint a gyermek
 – természetesen az a gyermek te voltál –
 aki hirtelen megérzi az időt
 vagy az irodalomtudós akit megrészegítenek
 a középkor latin nyelvű verstörédekei
 duzzadt potrohú repülők dongnak szlovénia fölött
 a negyedik egy-egy sormetszetnél megáll
 zuhan húsz-húsz métert

majd (konokan) újult erővel szárnyra kap
 cagnes-re gondolsz
 ahol j. a. tudomásod szerint nem írt verset
 de látott egy virágzó jácminbokrot
 fúrge nyelvű leányt csókolt nem onanizált
 most ébredsz arra
 nincs verse amelyben ne lenne erotika
 ne lenne hisztéria
 a tengerkékek talán segítettek volna
 vagy néhány kitarató baszás
 te nem tudod mit csináltál harminckét éves korodban
 de már érted harminckét évesen milyen ostoba voltál
 életben hagytad magad ismét és megint
 életben hagyott mint minden szótévesztőt
 a pánik(pinák)betegség
 egyébként rögvést eszedbe jutott
 maribor után riadt fékezésnél
 ahol az áldozat a pillanat
 az öröklét szüntelen ott kóválygott körülötted
 akkor verset írtál
 ahogy verset írt három barátod
 szöcs zalán sziveri
 harminckét évesek lettek éppen
 (merthogy ők és ők is anyyi)
 versed megjelent látkép a valóságról gepárdal kötetedben
 nem szeretnél többé harminckét éves lenni
 de harminckilenc se hogy hamarosan itt a negyven
 negyvenkedel rögvést
 vagy maradsz harminckilenc
 ez a kérdés
 ljubljana körgyűrűjén
 a periférián
 fölötted egyre több csillag gyűlt
 pedig közelebb jött a hajnal és a tenger
 apró surrogó csillagok robbanó töltetekkel
 j. a. kizárólag magáról írta a verseit
 ő volt spiclije és zsarija
 – tán ezért nincsenek győztes szenvedélyei –
 a szíved egyre gyakrabban kihagyott
 holott hátra volt még szűk kétszáz kilométer
 álltál le a posztojnai kiállónál
 de visszakanyarodtál a másik életből
 nagyokat hunyorogni élni
 jöttek a légszomj-költemények
 a hexameterek a kevert magyarosak
 nem maradt végül csak a forma
 a forma életben akart maradni
 a gyors kanyarok a fúrge partra

*a pálmák ciprusok és a kabócák
 a sötétben olajosan (okosan) fénylett a tenger
 – az amit tengernek képzél ki látott tengert –
 hol volt már az óda hol az elégia s a dunánál
 leértél
 bakacsin volt minden mégis hajnal
 kinyílt a sáfrány ég
 mint az utcafestőknél és a filmekben
 cirmosan megfuttatva tulpirossal
 a kilencedik kazettáról megszólított a vers
 tizennégy kilométerre rovinjtól
 584 km (mínusz tizenkettő)
 az utolsó
 ezüst halacszás olajfák alatt a parkolóban
 a szikkadt vörösföldre zuhantál
 mint a létege a sorvégen stoppoló
 csak neked szólt érted hozzád beszélt
 íme hát*

2. nap (1993. július 18.): a tengerig futó terasz, 54 sor

*a napvér betörhet a szemcsarnokba
 a kékszajkók bezúzhatják az aranyművesek kirakatait
 akkor se történik élénk s új dolog
 tegnap a nap sütött
 ma ismét fényes lesz és átver sugaraival
 ha felleg száll
 vagy a bőtermészetű hegyi szelek
 a kőlapokkal kerített veresföld maradékát sodorják
 akkor is lesz
 a fogalmakat nehéz kenderpányvára fogni
 nem fontos kit gyilkolnak a ciprusok mögött
 ha fölénk magasodik a kőfehér harangtorony
 óránként habzik elő belőle a kongás
 és nem fontos amikor jambikus hullámokban
 hömpölyög hajnalban a tenger pinaszaga
 délelőtt a piac tintahalbelsőség
 rothadt sárgadinnyebúze
 akkor is
 a romok fölött árvaszűnyogok csilla kürtje
 háttérben a babér az olajfa a szentjánoskenyér
 délszaki felsorakozás a terasz fakó szegélyénél
 ahonnan látni és hallani
 – hogy a látványt épp megsúrolta a halkonzervgyár
 homályvörös kerítése – a szünetlen tengert
 akkor is
 a nap – állítja a ház sebhelyes arcú asszonya –*

holnap öt negyvenegykor kel
 az alsóváros takarása miatt negyvennyolckor látni
 ma öt harmincnolckor bukkant föl
 tito szigetétől jobbra másfél fokkal
 s rovinjt negyvenegykor borította el
 olvadt mediterrán puhaféme
 nem tudom... – elhallgatott – ...megfigyeli-e majd
 mily metafizikus rések keletkeznek némelykor
 ha a teraszon lesznek
 vízzel telt pohárhoz ne nyúljanak
 korallkőves gyűrűt ne viseljenek
 s ilyenkor
 néha
 látni a lucskos testű festőnőt
 aki ismeri veszprémet de mégis visszaszaladt ide
 ahol hiányzik minden ige
 s utazása óta mást sem tud csak önmagát festi
 borgessel kovac-csal
 oroszlánfejű isztriai íriszekkel
 mondják közös ágya van a daimonokkal
 magam
 ha túlságosan meleg van a szövegben
 vágyom az angyalokat
 olyan propeller-szaguk van
 s jövőök e város felett villogó teraszra
 idegyűlök
 magmaizzású gránátalmát forgatok kezemben
 idenezem magamhoz a tengert

3. nap (1993. július 19.): az esernyőfaliget, 76 sor

az árnyék öntőformája beburkol
 örök
 ez az erdőzaj tengerlocsogás
 áttörve a konzervgyár csörlőhangjával
 mintha fekete mókusok vagy antracithars csókák
 angyalok torzsalkodnának felette
 nem is angyalok
 szarral vakolt uszonyos lábú sirályok –
 tudod ahol nincsenek nem zsolozsmáznak
 nem mázolnak az égre kusza jeleket
 nem volt s nem lesz ott az isten
 hát vissza
 mert nem látod milyen angyalok vijjognak
 a grünspan magasságban

sószag vidék szigorú karszt
 aprómintás rózsató két elnyílt virággal
 illatemplék és szétrepedt klorofilhúsú malachit
 ahogy széthullnak -folynak s egygé-
 a megérintettségben
 holott
 csapzott szőrű macska játszik egy puffadt hallal
 míg nem a baltafejú kutya elzsákmányolja
 tőle majd a csatornába veszti
 s zuhog rájuk az ásványlapos fény
 rézsút
 hogy a látvánnyá tömörült kép peremét
 a platán hullt könnyű levélje eltördelje

innen indulhatsz
 (ahová bárholnan visszazökhetsz)
 ez a tűkkel borított ösvény
 a ligeterdő fatörzsei között éppen átlátsz
 és a kövek láthatatlan oldalán mesterjelek
 az elmúlt évben forogtak így össze
 – eső nem verheti se száraz szélvihar
 gyökér ha érinti rögvést visszahátrál
 mint pávák a kolostor pereméről
 rikkongva
 hogy belehal abba a városon túli világ

júliusi holdtöltekor igazgyöngy
 s a horizont fölött is kétujjnyi gyöngyház
 együtt ragyog ahogy visszafogad
 megnyílik s csukódik neked a kapu
 tudják jöttödöt
 minden hal pikkeltyébe be volt karcolva
 minden moszatszakállban az üzeneted
 minden évszak várt téged
 ide nem kell bűnbánat
 ha csendbe jössz
 a csend magába zár
 ha zenebonával
 akkor a csinnadratta

az esernyőfenyők addig is nőnek
 terebélyesebb lesz valamennyi águk
 néhány tobozt is nevelnek lehullatnak
 alattuk kihajt s elszárad a sápadt zanót
 a félszigetből egy karéjt
 elhord a kitartó árapály
 de lesz ami nem változik
 lesz ami végleg megváltozott

*néhány kút beomlik leszakad a móló láncá
kiporlad a flórián arcából a szem
azzá válik a lépcső amit tudni lehet
de az öntőforma örök
s az anyagnak ami beleömlik
annak nincs súlya*

*ennek a ligetnek nincs kiterjedése
de tömör nyári délután
bármit ami szelíd és türelmes
befogad
megért
sündisznót nevel sünmalacokkal
lábnymokba gyűjti a riuka vizet
árnyékkal veszi körül a kiürült
teraszos házat
és árnyakat tart meg
szeretőidet a vadszőlő-szagú házban*

4. nap (1993. július 20.): a főpap makettje, 93 sor

*kétségtelen a környezetem
megkíván néhanap kis szívvariációt
szikla adriakék sötétgely bicikli
egy hasáb a toronyból
mintha nem a vöröskarszton élnénk
hanem a szürkén vagy a fehéren
s a fenyőrigók nem vernének szét
reggelente néhány mézbarna tobozt
a horizont fel-felnyílik
mint szem vagy asszonyágyék
halavány rózsarésnyire
magába fogad körbelocsol langyos vize
és többé ki sem taszít
– de erről nem akarok beszélni:
a főpapi maketről az aranylő tájban*

*a levendulásban közel a megváltás
alig egy lépés és homlokodon
érint meg a szárny
vagy sarudat leoldja a levitáció
ha árulást sejténél megértelek
bezuhanam egy tűzvész öblébe
lepkéket kergetek poszméheket
posztolok posztavantgarda posztulok
hernyó bőre*

oly öreg és bölcs vagyok
 aki a történelemben talált magára
 – de nem erről akarok beszélni:
 a főpapi maketről a hamuarany tájban

oldalvást vagy szemközt a belépővel
 a széles hajó kapuzatában
 hajnaltól délig tart a nap útja
 közben fényre bukkan a vak királyné
 a pátriárka bárányok olajfák
 a vértanú szüzek közén
 a gyöngyszemű tecla és éppen
 gyertyányi időre a harangszótól
 beáll a fénynyaláb terébe
 s a galamb mely magvat szed
 de az arany alatt alvó
 placidiánál fészkel és költ
 – de nem erről akarok beszélni:
 a főpapi maketről a hamuarany tájban

mind több lélekkel kötözött
 össze a sorsom
 rajtam annyi a láncos béklyó
 tartani is elég a terbet
 számot vetni vélük
 de hagyjam –
 lassún lépkedj a főhajóban
 az oszlopok alatt jobbra a padsortól
 a baldachin felett
 onnan
 ahogyan az égbe löktek
 bokámra csomózva a madzag
 miként a lufiballonoknál
 – de nem erről akarok beszélni:
 a főpapi maketről a hamuarany tájban

nem ringat verssor
 szédít füstölgő tömjén
 túlados a bekerített isztrián
 tálka fűgéért
 s ugyanannyi szóért
 ha dubrovnik és mostar üszkösödik
 porec se éri meg a hajnalt
 a halászok testét a falóhalak fölzáblják
 ne kérdezd hogy ki vagy
 én se kérdezem honnan jöttél
 nem fogom tudni azt se hová mégy

*fáradt a kép készül lehullni
rongy alakok lábai elé
– de nem erről akarok beszélni:
a főpapi maketről a hamuarany tájban*

*nézd mellőlem bárki kihull
mozaikját vissza nem rakhatják többé
ne félj nehezebb nem lesz
csak több a gyertyaláng s a szárazvillám
mi azt is tudjuk: feleslegesen
amint azt ami itt bezárva
bárha nem látszik akkor is van
s ha van üdvözül
mint a kés
mert rajta van a képen
– de nem erről akarok beszélni
az időbe vetett szívvariánsról:*

*a tejszínsárga kő tejfehérré kopik
fényesedik kicsit tovább reped
árnyéka enciánhűvösében
borsesz láng-szemű rajz-macska lapul
ha kisurran belőle elfakul
a hó szétömlik a kolostorkertben
s benne reked
a cipruság ermyedten lekonyul
tobozzá nyit a spirál egy kúpot*

5. nap (1993. július 21.): lassú öböl, 68 sor

*hogy megőrizsem az arányt
sok jádét használok ultramarinmal
a sűrű mézű levegőben illatbatyuk
kakaóvaj elkeverve forró gyantával
a szemhatáron pedig
a hajnaltól alakot kapott szigetek
(széles csíkokkal kontúrozottan
amelyen fekszem lombán
s a partközeli szikla
folyékony ametisztel)*

*hosszú siklások a túlsó parton
iszalag kúszik visszarogy a fenyőtőre
igyekevése a szilfáig sem ér
tömítésgyűrű a tört kövek között
ahogy éjszaka leesett az ezüstburkú
eltévedt repülőről*

s a kagylóhomokba ferdén
 vajsín oldalával beállt
 vipera moccan
 és rátalál szorongató formájára

parthoz úsznak az ujjnyi scampik
 siklanak orsópörögnek
 hogy így megmintázódunk
 a függőleges fényben
 ha ennyire kívájtuk egymást
 – öböl és ember – a szenvedésből
 sok tömény színpatront robbantgatnak
 a szulánkosan törő habokban
 mielőtt gyors visszarántja (húzza)
 csupaszem testüket
 és magába oldja a mélyviziű tenger

visszatér a szirtre a tegnapi alak
 félszeg és néma
 akár az oltár dupla delfinei
 vagy csupán az öböl a lassú
 s a fiatal férfit most tükrözi
 aki a fortyogó napkorongba
 hang az erdőbe
 gyilkolja ismét bele magát
 a lélek újból alakot ölt
 és ép és szőke és győztes

a (torz) test még zuhan majd összezúzza
 a tarajok közé ékelt
 szirtet s önmaga határait
 súlyos lesz elmozdíthatatlan
 csak mi rengünk az öböl és én
 szárnyszámolás
 titkos néma villám
 a csöndbe belefekszünk
 őz lép a meredek perem élére
 szimatolja a sós végtelent
 hersegeve rágja a vadkakukkfüvet

aztán rendre visszavonulás
 az apály keveset elbont a tájból
 a vízszívtárcából
 a maradék személyt
 kiharapják a macskacápák
 a váz utoljárt áttetsző rákok rontják
 – a villódzó képsor itt abbamarad
 a lassú öböl többre nem emlékezik

*vagy nem látta amikor s ahogy tegnap
az idióta belőlem feltámad kilép
hogy megőrizze az arányt
sok jádét használva ultramarinnal
nekiindul a lány üveghúson
a szemközti parthoz*

6. nap (1993. július 22.): a hegyfalu fehér szele, 153 sor

*a harangtorony fölött gömbvillám
matatott és csapkodott
nem érte el mégsem a drótot –
a praetor-palota lángokban áll
– riogatsz tovább
a város mint mindig
most is ép
épül
gyűlik a sebpiros valle máztalan cserepeiben*

*

*a macska jött s mert macskaféle
puha talpain az oroslán
nagy szégyenére
két szárnyat növesztett
de borostyánba játszó karmai megmaradtak
hogy a fenyőmézzel tudjon játszani*

*

*a fehér szél kéményekben lakik
vázlatokat fú a viharokhoz
huhog mint aki a hegyekből jön
úgy sivít akár a tengerek felől
holott a dolinák öblét kedveli
azokban megáll a humusz
ott nőnek a tejszagú galajok*

*

*a képletből kilép
leveti matrózcsikos egyenlet-ruháját
mutatja milyen a szinuszbullám
nem tud többé hasonlat lenni
csak átsétálja
szép fegyelmezetten
végig a szíjkeskeny mólón
azt az időt
amíg a napkorong sistereg s elsüllyed*

*

a fekete kökényágot
 előbb aranyuzmó futotta be
 majd konzervarany
 a végén mint a dér a só
 két napig tartott ez az ünnep
 a szomszéd kertek visszhangozták
 két napig fürdött aranyban házunk ikonja

*

száztizenhét kiló
 mindene megvan és arányos
 pereg a nyelve a sün felett
 ezüstkanálja ikrába merül
 ezüstkanálja kizárólag neki van

a városra négy ciprus őrködik
 kettő közülük testvérmagas
 egymás tükrébe behajolnak
 nem csoda ha eljön az ítékezés
 a dombtetőn a város felett

ahonnan pányván tartható
 a kátránnyal kent csónak
 a nyüzsgő tenger
 saragosa a sünökebe merül
 az udvarlók olajoznak

a jód a hormonoknak nem árt
 jön majd az este
 verset olvas
 kigyújt néhány felhőt
 az már a sötétedés

az már a sütés
 a tapogató
 a jód a mellkasban mocorog
 ördöglakathban az ördöglakat
 vagy valami bűvész

*

nem a malvazia teszi
 a kutyád régi oszlopok tövét szagolva
 keresi a római kutyák nyomát

a borban tigrisszem ázik
 mint a hasonlatok
 sárga és vad
 vagy az újszülött kígyók

póla felett
 a velencei házban
 ligézik
 míg csontjait számlálja
 salamon
 a magyar király

tudja milyen régmúlnak lenni
 milyen ha kilukadnak az amforák
 a metaforák

*

jelzőn lapult vagy egy főneven
 nem tudom mi bújt belém
 láttam hogyan lesz idegen
 ha majd átül mellém

feküdt a lapos kőmohán
 árnyékában is csurom zölden
 bámultam ringlóostobán
 pedig ezüst és olyan hölgyes

elárulta hogy szóval
 és kiárulja a délután
 ugye nem leszek magamtalan
 vasárnaponként isztrián

*

csak hallgatni
 a délután katlanjában
 miként nyílnak fel egyre-másra
 a barnacsontú érett tobozok

mint jóslásban a hosszú dereglye
 érkezik messzi lomha vizekről
 s most egy színushátú hullám
 megemeli és a partra kirakja
 oly ritka váratlan
 és terrorista

az uszításnak vajon
 lesz-e ki ellenáll
 vagy inkább mint jelenséget
 átéli elviseli
 mert nincs fortély
 ami feltöltse riadtsággal
 azt ami csipkekosár

egyetlen életet sem ér meg
 aranyat az arckép
 az a kultúra
 amely életet kér
 ezért azért vagy amazért cserébe

és mi lesz azzal
 akinek a száján keresztül szólal meg
 e nagyhangú
 mi lesz
 hogy a csönd magába fogadta
 azzal aki példamutat
 mi lesz a kompozícióval
 a nem létező világban

(milyen lesz a nem létező világ
 egy létező kompozíciónak)

*

ne riadj kiabálj
 kapkodj az istenkéz után
 ne szédülj ne sápadj
 ne rohanj a partra
 pisztoly kötélt tör után
 ne kapkodj
 benned is lehet
 egy szenvedéstörténet

*

nem nézek bele
 többé a messzeségbe
 az afféle rossz álommunka
 emlékeztető eltolás

*

reggel
 mert minden reggel kezdődik
 a vízen egy kutya járt
 és sorra beszagolt
 az úszók nyakába

a marconi előtt
 amely bizánci olajszagú jószág
 velencébe és vissza
 megszólalt a harangtorony kanária
 és kihallatszott belőle caruso
 s a rekettysesprők
 kik nem tudnak semmit tóth árpádról

de így is sárga sajkákat ültettek
 a tócsákra
 majd körbetáncolták a népszínház
 évek óta használatlan színpadát
 készülvén a harmadik jel feltűnésére

de a harmadik jel elmaradt

7. nap (1993. július 23.): gyöngy tele napsütéssel, 48 sor

elhagyott a város el a vár alatti somfa
 amely tövén mindig kutya ült
 tudod hogy másnál máshol
 macskákra virrad a reggel
 reccsen egyet a deszkapárkány
 mielőtt letörik s a völgymélybe zuhan

izzó hét és elfelejted
 dallam marad egy-két édes szóból
 ezt is szétveri a szisztólés hullám
 egyszer csak észreveszed
 tegnap úgy sugárzott az ég a tenger felett
 mint lőtt gyöngytyúk mellén a toll

moszatot hoz a víz halott ember kezét
 harsogó zölden lábadhoz lerakja
 valamit bemormog a sziklarésbe
 és kristályüvegként megmerevedik
 ha figyelsz s ráhajolsz a tükörére
 hallod a víz kortyokkal iszik

a kioszkon még ott a csillag
 vörös és ételért hízeleg
 jön sarlókalapáccsal s a hőség dolgozni kezd
 a kőfejtő szikláival betűk zuhognak
 és rajzúzenetek – a benzinsárga csöcsöt
 el nem találja többé a buzgár kilövellés

a lányok pucérok és baszásról fecsegnek
 kövörré baszták őket éjjel
 (megtól lettek kövérek éjjel)
 a fénytől félnek és a márványlapon
 hol ha asszonyoszl van sirályok állnak
 minden redőjükbe maró permet hulljon
 szétterítik fehér húsukat

*kilép a fából tétova s ügyetlen
a ciprusból a mézskéék árnyék
mire a lányokhoz ér vékony lesz
elfogy
lelobad duzzadt akarata
élesedik benned az arasz*

*elhagyatott vagy
álmos és néma a városod benned
és pontosabb mint a görög idézet
mely ragyogva hírelí az óratornyon
az új arcban régi arc van
mindkettőben beomlott a szem*

*elzülk benned az idő
mint a csillogás a sós gyöngyben
nem csorbul nem hűl nem fojtja
vissza magát kisebb ragyogásba
de visszafal mindent a bőgyomrú óra
hiába vagy tele napsütéssel*

